

Kako naslikaš rožo, hišo, portret, marino, veduto...?

Oton Polak (16. maj 1917, Maribor/Marburg an der Drau, K&K Monarchie, Avstrija – 7. december 2011, Maribor, Slovenija)

Skicirka brez pogrebne na/govora staremu živahnemu prijatelju

V ŽIVO - IN MEMORIAM - OTON POLAK

V sredo, 7. decembra, je v domači hiši pod Pohorjem, v 95. letu starosti umrl slikar in učitelj risanja Oton Polak

Ah, Oton, sva se ustavila v gostilni Mariborski dvor ali kako se že imenuje gostilna nasproti mariborske bolnišnice in sva se zadiskutirakla, vsak na svojem bregu, a spoštljivo živahna v prijateljstvu drug do drugega!

In kako smo se dobivali v pisarnici Razstavnega salona Rotovž - ko nam je prav mimogrede stregla Mira Paster: spravno pomirljivi, razumni arhitekt Mirko Reichenberg/Rajhenberg, vedno šaljivi slikar in vicmaher Zlatko Zei, gosposko prekmurski in ravninsko uglajeni Lajči Pandur, včasih izvrstni, tudi momljavi Bojan Golija (brez obvezne odlične Klementine), še občasno slikar, nesrečni Jože Polajnko, mimo veseli Slavko Kores..., med pisatelji pa vsakodnevno kakor obvezno še Janez Švajncer, naju pa postavim v vsakodnevni prostor pogovorov o umetnostih (in tudi o kulturnem Mariboru) zdaj na zadnje mesto... Bili smo svojevrstna grupa, in kadar je prispel v Maribor kipar Slavko Tihec, smo še njega vključili, da je pomodroval, mi pa smo ga vpraševali, kako da vari oziroma švajsja in drugo.

Čeprav smo domala vsi izbrisani iz tako imenovane Mariborske knjige, pa je nedvomno res, da smo vsaj dihal v slovenski štajerski prestolnici, da smo se družili, govorili... in seveda ustvarjali, se medsebojno priznavali, ne glede na leta, spol, slog ali šolo: včasih smo bili karseda celo razburjeni, nikoli nič uradni.

Ja, dragi moj Oton! vedno sva uskladila mnenja - prijateljsko, ko sem jaz zagovarjal zlasti likovnoteoretske kriterije, ti pa paletu, čopič in barve... in kako si znal povzdigniti glas, kadar se je komu dogodila krivica, kako si všev pogledal skozi očala in zagovarjal - lepoto, dobroto in vrednote! Vedno mi boš pri srcu, dragi moj Oton!

In zato mi je težko, da te ni več med nami - ali pa si še med nami, z vsemi drugimi likovniki in umetniki! slovensko, mariborsko...

Počivaj v miru, moj nemirni prijatelj slikar Oton!

Vladimir

Gajšek

**

Maribor - neko mesto brez spomina...?

Projekti boljšega trga nakradenih umetnin...! zelo poceni! Razprodaja Bogdana in Ivana Čobala, kiparja Gabrijela Kolbiča, Ivana Kosa, Zorana Mušiča, Lajčija in Ludvika Pandurja, Otona Polaka, kiparskega Slavka Tihca in žene, Jožeta Vidica, Jožeta Zela, Zlatka Zeia, Branka Zinauerja ...Takole na mestni ravni likovnosti prvih dveh umetnostnih strok. O urbanizmu in arhitekturi spet drugače. Kakšna je dediščina brez kulture - pokradenih, odtujenih, zaplenjenih umetnin...? Saj so na to in takšno vsakršno lumparijo v Mariboru sila ponosni, provincialno zavzeti za ponečejanje in uničevanje umetnin! Kaj šele v mariborski književnosti - tu ne bo omenjen ne Milan Kajč ne Miroslav Slana Miros, ne Tone Dodlek ne Marjan Pungartnik, kaj šele kakšna pisateljica Nada Gaborovič ali celo pisatelj Janez Švajncer... Koga pa briga od močnih egotistov in plačancev ali njihovih proslulih žensk, kako "se" je v Mariboru "živelo" - kajti tam niso živeli ljudje, ampak se je nekaj že živelo, od literarne klikice Skupaj do brisanja oseb iz Ustanovnega odbora in Glavnega odbora Borštnikovih srečanj slovenskih gledališč... Ali bi si drznil kak "mariborski" muzealec/ka, arhivar/ka, kustos/inja ali kurator/ka razstav, kaj šele knjižničar/ka sploh šepniti, da je v tem obdravskem mestecu živela družina Gajšek, Avgust in Ana Gajšek pa slovenski književnik, esejist, publicist, likovnik Vladimir Gajšek? V tem mestu vlada še zmerom kakor velesrbsko-hrvatizirana moč in volja do prisile, ki briše vsako kulturno mestno sled v besedi in likovnosti, kaj šele v glasbi ali filmsko ali avdiovizualno s posnetki kamere...

Upajmo le, da bo tudi sedanja direktorica Pokrajinskega muzeja Maribor Mirjana Koren kmalu, prekmalu zbrisana in pozabljena...

Direktor Pokrajinskega muzeja v Mariboru, poznavalec baroka in uniform, muzealec in mariborski umetnostni zgodovinar Sergej Vrišer je ocenjeval Polakove slike: "Polak oljnih podob ni slikal tjavdan in z ustaljenimi barvnimi učinki, marveč je pri sleherni poskušal prekiniti na njemu lasten način v njihovo bistvo. To pa pomeni, da dihajo te kompozicije s polno močjo barvne vizije, da so igra sproščenega čopiča in vendar tudi dosežek treznega, pronicljivega očesa, ki ob vsej barvni razigranosti ne pozablja na prostor, konstrukcijo predmeta in njuna medsebojna razmerja. Polakova tihožitja so daleč od fotografije, so posrečena abstrakcija, obenem pa se nam iz migetavih barvnih spletov vendarle izluščijo svetlice v vsej svoji identiteti ... Prav gotovo so Polakove cvetice takšne narave, da je moč z njimi navezati pogovor, kjerkoli se bomo z njimi srečali."

- Bilo je pozimi, nekje na Pohorju, v vili, v mraznih snežnih zametih, tudi v sobi sprva mrzlo, z ledenimi rožami na oknih, potlej sva zakurila kamin, ampak plahte so bile ledeno mrzle, kako naj jih prvi ogrejem, a sem uspel? Za dne so bile sence kakor nočne, klo sem prižgal zanalašč svečo in sva si v popolni tišini najprej zrla v oči. Kaj sem iskal v telesu, ki me je ljubilo, da sem jo naslikal golo v vsej nedolžni lepoti? Kaj naju je ščegetalo kot lizljajoči plamenčki v kaminu, nekje na Pohorju, v vili, v mraznih snežnih zametih?

In koliko prostaštva se je zlizalo s pročelij, s starih, okrasto opustelih zidov – koderkoli še evropsko, skoraj avstroogrsko? Kar bo ostalo, bodo verjetno vsaj bananini olupki kot znak prehranjevanja v novosrednjeveškem Mariboru, kjer je kulturnost prepovedana, kdor pa se oglasi s kulturnim spominom - ga brž zatolče moč samopašnih klik, povezanih z matico:"Aufbiks, čreva

na plot! In nekromanija uspeva tam v nedogled, tzombiji se plazijo pa marki mesta... po Mariboru ob Dravi - Markburg am Drau... mogoče lahko to mesto reši sam Bog in Slomškova blažerna priprošnja?!

*

Slikar in grafik, največ figuralik žlahtnega okusa Oton Polak se je rodil 16. maja 1917 v Mariboru kot nezakonski otrok, in trpel je tudi kdaj kot pankrt med vrstniki... Pred 2.svetovno je študiral na Akademiji za likovno umetnost v Zagrebu pri Krstu Hegedušiću in Omerju Mujadžiću, diplomiral pa je po osvoboditvi na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri nabističnem Gojmirju Antonu Kosu; nato opravi slikarsko specialko pri neretardiranem, a otroško vsanjanem Gabrielu Stupici in z grafično specialko pri grafično občutljivem Božidarju Jakcu. Do upokojitve je deloval kot likovni pedagog na osnovni šoli in srednjeoranžerski šoli v Mariboru. Bil dejaven v Društvu likovnih umetnikov Maribor/ DLUM, bil tam tajnik in predsednik, podelili so mu naziv zaslužnega člana društva. - Pesem o denarjih, o neizsanjanih tolarjih, louisdorjih, dukatih... - le koliko stane ta slika, ki ne gre na sodnijo, ki ni naprodaj, v svitu svobodne zarje, slika za odkup sužnjev? Vsaka šola nekaj stane.

Oton Polak je prejel nagrade in priznanja, med drugim Prešernovo nagrado iz sklada, nagrado Akademije za likovno umetnost v Ljubljani, bronasto medaljo za slikarstvo Salon de Lutece v Parizu, bronasti grb mesta Maribor, Glazerjevo nagrado za življenjsko delo, dve nagradi DLUM, odkupno nagrado Umetnostne galerije Maribor, bil je tudi častni občan Maribora.

**

Kje MB?

Maribor je, kot so objavili javno, mesto brez kančka kulturnega spomina, brez sledu kake urbane literature in literarne dejavnosti, je pa provincijsko prostaštvo zase - s sestavljalcem Mariborske knjige in drugimi tipi ter znanilkami uničenja mariborstva... - tako bo to mestece ob Dravi predvidoma leta 2012 evropska kulturna prestolnica gangsterstva, ljudomilega huliganstva, pijanega lumpenproletariata in komunajzarske srenje z nizkimi goni - zoper oliko in omiko, in tudi mariborski mediji bodo pač poročali o stvareh, ki se nikoli niso niti v domišljiji mariborsko pripetile, medtem ko bo tudi dnevnik Večer s tednikom 7Dni samo v koš metal avtorje, ki bi samo zavonjali po mariborskem kulturnem spominu!

Tako so plačane priprave na projekt mendaže v instinktivno zverinskem zagonu ali vsaj v zgonjenosti pod Pohorjem, v mestu aufbiks čreva na plot in zanikanja pesnika Franceta Prešerna, pisatelja in dramatika Ivana Cankarja, gledališčnika, že predvojnega režiserja, kulturnega svobodnjaka, igralca in pisatelja Avgusta Gajška, Vladimirja Gajška... Predvideni stroški investicij v kulturno infrastrukturo bodo v Mariboru za zdaj znašali le bore malo 80 milijonov evrov, da se bodo guncali naokoli sebilastni pijandurski kmetavzarski štoserji, prundorfski povzpetniki janičarstva, vsega prenažrti robustni primitivci, učiteljčki na mehkih klečalnikih... in seveda mrtve ljubice, ki naj kar počivajo v hladnem grobu, neznane.

V Mariboru ob tem računajo na velik delež evropskih sredstev in sodelovanje države, saj je nekromanija spet zelo v modi - ampak kako naj kdo v mestu prikliče vsaj žarek sončnega kulturnega spomina? Tako rekoč zastavljeni projekti so res kakor v zastavljalnici za mal denar in pogrošno obnašanje med nekim kulturbundovskim psovanjem, pomešanim z zagrebško srbščino in s strašnim sovraštvom do sicer slovenske prestolnice, ki bo dotlej ostala Ljubljana Čefurjana... Gotovo se bo menda spremenil tudi prometni režim v ožjem središču mesta, ki se bo postopoma vsebolj zapiral, za kar skrbijo mariborski aufbiksarji že zdaj. Čreva na plot, kulturniki iz Evrope in Slovenije! Ljudomrzni oholi pusteži si bojo umivali roke in pljuvali čez, nekako transcendenčno, Bog jim odpusti to malovredno zlikovstvo in potuhnjeno zanikanje mestnega, zlasti seveda slovenskega spomina!

Tokrat je kajpak v Pokrajinskem muzeju Maribor na ogled, ne pa na otip, drugi del tamkajšnje razstave, naslovljene *Med bliščem in bedo srednjega veka.*, in menda nosi zgodovinsko podlago projektov razzgodovinenja, razosebljanje in čuden okus v ustih, morda po menstrualni krvi malomeščanskih mariborskih kuzlic in mucic... Pokrajinski muzej Maribor je znan po zaveznitvu z vsemi, ki brišejo zgodovinskokulturni spomin in je, kot so ideologi vasezaverovanega lentarstva prepričani in zabubljeni v svojo moč, v tej smeri že prevzel povezovalno in reprezentativno vlogo v projektu uničevanja vsega, kar je bil Maribor... Ni osebnosti ne posebnosti tega zeleno štajerskega območja? Upajmo, da bo Maribor vsaj še leta 2012 sploh obstajal, in Sonce bo še žarelo vroče, v soparici izginulih malikov?

Slutnja in lutnja, kako naj opevam svojo ljubo, ki se je izgubila v zrelem žitu ali med sončnicami, med van Goghom in Rembrandtom? Saj je veter razmršil moje lase, ko sem gledal v daljave neprepoznatne in slutil usta aktov, ženskih aktov, vseh tistih deklet in žensk, ki so posedale gole pred mano in me brez besedice kar tako povabile k sebi, še gole, kačje gole, lepe in skoraj nekam divje, da je bila moja duša pijana od barv in lepote! Narava in ženska duša – ko sošle mimo v pohorskem gozdu, začuda, žanjice! Na sveži travi sem bosih nog hodil nekaj naokoli, vse dokler se ni hotenje slikanja in risbe spremenilo v novo popotnico. To so razumeli celo mariborski likovniki: molčali so kakor vsak v svojem ciganskem šotoru in vsak s svojimi naslikanimi akti...

In spet pomislim na prijatelja slikarja Otona Polaka... -. od leta 1952 do 1975, ko se je bil upokojil, je bil zaposlen kot učitelj risanja/ likovni pedagog na osnovni šoli pa na srednji strokovni šoli za aranžerstvo v Mariboru. Ja, Iluminacije?

Srečeval sem se prijateljsko z mariborskimi likovniki, tudi s slikarjem Otonom Polakom, ko je bil tajnik ali predsednik Društva likovnih umetnikov Maribor (1954–1975) ali predsednik upravnega odbora Razstavnega salona Rotovž (1968–1977) – bil je odločen možakar, zavzet za vseslovensko resnico umetništva. Prazni žepi in oči, polne solze, ko zaidem na stransko pot in mimo Piramide, se povzpnem na Mali voz in med zvezde, s švistanjem biča zsa ljubezen ončezno! Kajti moje zvezde žarijo izpred milijarde let, da jim prislunem za bodočnost, ko se mi orosi čelo od neizpolnjeno praznih sanj in so zbosene bajke gole do zmrzlin! Tako sem sedel včasih z Otonom, ko sem ljubil svojo Muzo, on pa je pridigal nekakšne čudne črte in barve v zanosu izgubljenih iluzij. Potlej sva odhlačala drugam.

**

Avtomat kje Viola?

Ali se kaj dogaja
v mestu in mrestu pod zelenim
tamkajšnjim Pohorjem, v zeleni Štajerski –
o moji slovenski?

miselno kako, Kraljevo v Srbiji med četniki in šajkačami, čez -
ampak kako v Sankt Peterburgu s Puškinom in Dostojevskim, kje
trudni stolpovi na turi v Tours, v žlahtno kapljičasti Franciji,

kako se (Arthur Rimbaud! – on -)
je
energično izkašljalo nekoč v belohrvaškem Osijeku,

kako se
je
enkratno! živelo

v
izbranem Mariboru?
o kje je Peiteng, tam v Luksemburgu?
le kako pojejo starodavno govorico v Szombathelyju, govorijo še slovensko na Madžarskaem, ko
so umaknili slovenskega župnika?
ali bi šel v prašni ljudski Pueblo, v Kolorado, znova mi srce je mlado za Združene države
Amerike!

*

Slikar Oton Polak je deloval društveno povezovalno, sodeloval je na številnih slikarskih
kolonijah v Sloveniji in Makedoniji, pripravil tudi več samostojnih razstav, razstavljal pri
številnih skupinskih razstavah v Sloveniji in v tujini.

*

Napoved brez interpunkcije:

o
se je živelo in se je jedlo in se je rojevalo kamenje...
se je živelo na Lentu z uplesovavci in robustnimi primitivci, ki so moč prostaštva in proti kulturi
se je "ljubilo" s partijskimi porokami, ko se je prodajalo dekleta še po 2.svetovni vojni ko krave
za kakšne pijane vole
se je onegavilo vsepovsod podganje in s surfanjem po Brestaniškem jezeru ali kje

se je splavalo na Mariborskem otoku in se je splavilo med mrtvorojenci-zombiji
se je igralo nekakšno obzorno in črkovalno založništvo
se je žrlo in pilo in se lajdaralo na odru mestnega kakor javnohišnega gledališča
se je šlo v kino Udarnik v kino Partizan v kino Union
se je šlo malo v park in na ogled mariborskega akvarija
se je šlo v mestno in celo v nekakšno univerzitetno knjižnico
se je šlo v četrtipismene ljudske šole in nekakšne "gimnazije"
se je šlo v VEKŠ in se je postavilo partijsko in nepartijsko urednike KATEDRE
se je nagradilo »sa« Sedam sekretara Saveza komunističke omladine Jugoslavije prundorfskega
Draga
in se je nagrajevalo z Glazerjevimi/Glaserjevimi nagradami kogarkoli za hec porušeno ruško
se je pretepalo, se je ropalo, je bivše udbaštvo bilo odvetnik zverinskih roparjev z nožem
je bilo povsem protikulturno in v pijani navezi proti lepoti ali dobroti
se je uživalo v sreči muzealcev ugibalcev klečalcev mehčalcev
se je uživalo v godnosti prekladalcev nakladalcev in padalcev
za vojaški jna-repete se je
sleklo pod milim nebom pred Meljskim hribom ali v Počehovi
v Košakih ali v Radvanju ali v Razvanju
se je vlamljalo z arestanti v stanovanja in se tam vseljevalo na silo
kot je tajno in zahrbtno odredila udba
se je med bliščem noževih rezil in bedo razrezane kože...
hja, mariborska kultura?

Vladimir Gajšek
19.03.2009

Slikarju in grafiku, največ figuraliku Otonu Polaku je leta 1987 ob njegovi 70-letnici Umetnostna galerija Maribor /UGM pripravila veliko retrospektivno razstavo.
V UGM je slikar Oton Polak razstavljal svoja nova dela tudi ob svoji 90-letnici.

**

Mesto, kjer so prepovedali kulturno politico?

Idejnost, narodnost, partijnost - barabija, povzpetništvo, brezobzirnost v razzgodovinjenju mesta in mestne, recimo, mariborske kulturnosti... Lahko se trudite, kolikor se hočete - v tem rojstnem mestu Vladimirja Gajška ali dr. Danila Türka in mag. Vitoslava Türka ste izbrisali vsako sled, da bi kdajkoli sploh kje obstajali, kaj šele pisateljica Nada Gaborovič, pisatelj Janez Švajncer, urednik in pesnik Herman Vogel... Kolikokrat sem z vlakom skočil v Gradec/Graz, ah die alte Wienerschule/stara dunajska šola, Avstrija in *manuskripte*, kje je zazdehal v kavarni Alois Hergouth, kje se je spomnil Peter Handke, kako je stal na avtobusnem postajališču, študentek prava, zgrbljen vase, pravi beatnik, rockovski rosomah rokomavh s peresom v kloбуčku, ki ga zeleno štajersko ni bilo? In med Mariborom in Greenwichom, tam na otoku, v Veliki Britaniji sem meril evropski čas z zlatimi utežmi penastega veka, popivnanega v molk, združenega v shakespeareški golc macbethovskih krikov! Tukaj med Kolodvorsko in stolnico je po ukazu iz matice vse izbrisano - kar ostane, pa je strašna kletev in nesramno klevetaštvo, je zanalašč brisanje mestnega kulturnega spomina..., Večer s 7D pa objavlja jugofirerjeve lajdrice candrice in

take protislovensko nezanimive reči... Nagrajujejo pa ljubljansko uvožene pridaniče, nepomembne tipčke, ki vedo javno povedati, da so bile late kje na Kalvariji pač že nagnite... in da je celo v Mariboru snežilo: res, pravi kulturni dogodek! vino in gurmanski izzivi, razstava na prostem, lajež volkodlakov, ki nevidni in neslišni razujedajo srce mesta, kaj bi rekel? - Ampak partnerska mesta v še kar topli postelji s puhom in krvavimi sledmi zgodovine, ko sem bivsal v akademski ali diplomatski vili v Marburgu na Lahni, tam v grajski Nemčiji in govoril o Goetheju, ooo, že sem odklapal v Videm/Udine, med italijansko renesančne pojme ničevosti in odkopanih grobov, koder so leteli ven okostnjaki, ven na zrak, v oltarne slike in drugam, shodil v tistem otroškem vrtcu z Dantejem Alighierijem, potlej sem žebral in žebral, da se mi je jezik spremenil v molilni mlinček: Ahten /Attimis, kdo so bili Attemsi? Dreka /Drenchia brez dreka v laguni jadranskih solin! pa Fojda /Faedis kakor federalna pogodba, spačenaona skalah odidejo sužnji v Garmak /Grimacco, mladi bard s pravo lučjo resnice v pesmi Bardo /Lusevera, luzer ali kako bodi ovca, ostrižem te v staji ali kar na pašniku neba skozi Naborjet ali Ovcjo ves /Malborghetto-Valbruna, geto odstranjenih kamnitih src, ooo, med šentjanževcem in mahovjem in gobicami, kaj je psilocybin, s semenjem pravljic na poti v Praprotno /Prepotto! In se je spulfral gvardijan, prior, kdo od zgoraj, se je med podboji samostana, ko je romal v Podbonesac /Pulfero! In Rezka, ah, Rezka, vsakdo se vanjo zatreska, oh, moja rožnata rezana Rezija /Resia, kaj svetolevji pod vtikom angela na zemljo zemljico, Podutana S. Leonardo! – odprli smo vrtec ograjeni, ko je odprl vrata nebeška tem malim Špetar /S. Pietro al Natisone, ko je zlezla štrigalica v ušesa na travi Srednje /Stregna, ko je preplavila državljansko spermo Sovodnja /Savogna di Cividale, ah, seveda, s Savojski! – in sem se komaj pritipal do njenih čednih ustnic, ki jih ni nikoli šminkala, sem udarjal na timpan v skupnem partizanskem kotlu, na nadvratnem čelu, bi rekel, bila je o Tipana /Taipana! Kaj pa je tebe treba bilo, jagnje na travi, jagnje spodaj ob potoku, kdo me trebiš, o Bog, da me ne iztrebiž, ko je Trbiž /Tarvisio?! - povsod sem žebral pesmi in mislil na Brižinske spomenike, ko sem mežikal v prvo pozlato sonca!

Vladimir Gajšek

**

**

Izza visokega modernizma 80.let 20.stoletja so se pojavili slikarji Emerik Bernard, Herman Gvardjančič, Lojze Logar, Zdenko Huzjan, Gustav Gnamuš, Metka Krašovec, Vladimir Potočnik, Bogdan Čobal, Slavko Kores, Oton Polak, Jože Polajnko, Jože Zel, Vladimir Gajšek, Boris Jesih, poleg skupine IRWIN v okviru klike NeueSlowenischeKunst, skozi kolaž družbenega angažmaja ter ob Jožetu Tisnikarju in drugih, sicer pa tudi v grafiki ustvarjeni pri avtorjih kot so Vladimir Makuc, Adrijana Maraž, Marko Pogačnik, Tinca Stegovec... Vsi ti in drugi so izza Zorana Mušiča, Rika Debenjaka, Janeza Bernika, Rudija Kotnika, Andreja Jemca, Slivestra Komela, Henrika Marchela, Lojzeta Spacala idr. (sodeloval sem v skupini Junij s Stanetom Jagodičem, Enverjem Kaljancem in drugimi) ustvarjali figuraliko v tistem akademskem okusu risarske in slikarske kot štafelajne manire, ki se je vzela skozi iluzije tudi abstrakcij v ekspresivno figuraliko, konceptualizem, neokonstruktivizem, minimalizem in podobno.

Osnova vsake figuralike je bolj kot verjetno skicirka, ki jo vzame slikar ali likovnik s seboj, da v hitrih potezah uresniči zamisel vidnega, bodisi kot tihožitje, krajino ali človeško figuro in obraz oz. portret ali akt, v ateljeju pa uresniči celovitost slik ali dovrši risbo ter ustvari grafiko: skicirka, danes pa tudi digitalni fotoaparati ali kamera, prav tako popartistični strip, kakor ga slika primeroma Kostja Gatnik, pomenijo nedvomno prehod v ateljejsko videnje figuralike, posebej pa je to razvidno v računalniški risbi, grafiki ali sliki, ki jo je mogoče prenesti po posebnih postopkih v sitotisk, a tudi na platno... Ker gre za pojmovanje klasične figuralike, je treba zaznati tudi v ozadju tiste abstraktne rešitve, ki ustrezajo podobi preslikave stvarnega sveta, ljudi, krajin ali tihožitij... Računalniška obdelava figuralike je lahko večplastna, celo več, ponuja tudi možnost filma, video umetnosti, inscenacije in podobno, slednje tudi na platnu. Iz SKICIRKE – FIGURALIKA sem izbral le nekaj človeških likovnih upodobitev, od skicozno začrtane risbice do grafične obdelave, pri čemer so nastale te figuralne podobe spontano in potezno pripadajo moji osebi. Videti je moške in ženske figure, portret ali akt, v sliki Sled okopane ženske pa je mogoče figure le slutiti po Ingresu. Kadar gre za preslikavo risb, moram izreči, da sem jih obdelal tudi računalniško. Estetski videz slikarstva in risarstva je figuralno razpoznavno razviden in prostorsko vselej urejen, tudi v primeru, ko gre samo za skicozni očrt. Kadar rišem ali slikam ljudi, me zanima njihova psiha, njihova osebna drža, njihova vsebna zasebnost, njihova prisebnost in osebnost.

Pretehtane oči, pretehtane roke, več kot zgolj tehnika in estetika zase!